

РЕШЕНИЕ

№ 3967

гр. София, 05.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 123 СЪСТАВ, в публично заседание на седемнадесети юни през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: И.Г.М.

при участието на секретаря И.И.И.
като разгледа докладваното от И.Г.М. Гражданско дело № 20211110157845
по описа за 2021 година

за да се произнесе взе предвид следното:

ПРОИЗВОДСТВОТО Е ПО РЕДА НА Част втора, Дял първи ГПК – ОБЩ ИСКОВ ПРОЦЕС, ПРОИЗВОДСТВО ПРЕД ПЪРВАТА ИНСТАНЦИЯ.

Предявен е от И. Б. М. от гр. София срещу *****, гр. София иск с правно основание чл. 226, ал. 2 КТ за сумата от 49399 лв. – парично обезщетение вреди от незаконно задържане на трудовата книжка в периода от 29.10.2018 г. до 11.07.2019 г. Претендира се присъждане на законната лихва върху главницата от датата на подаване на исковата молба до окончателното плащане, както и на направените по делото разноски.

Ответникът – *****, гр. София, чрез процесуалния пълномощник служител с юридическо образование на длъжност началник Отдел „Съдебна защита“ в Дирекция „Правна“ при *****, в писмен отговор на исковата молба от 18.11.2021 г. оспорва предявения иск, като излага съображенията си за това. Претендира присъждане на направените по делото разноски.

Софийският районен съд, II Г.О., 123 състав, като взе предвид събраните по делото доказателства, поотделно и в тяхната съвкупност, и обсъди наведените от страните доводи, съгласно разпоредбите на чл. 235, ал. 2 от ГПК, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Не се спори между страните по делото, а и от събраните в процеса писмени доказателства, се установява, че в периода от 02.01.2018 г. до 25.10.2018 г. И. Б. М. и ***** са били обвързани от трудово правоотношение по трудов договор, като ответникът е бил работодател, а

ищецът – служител на длъжност „директор“ на Дирекция „Информационни технологии“ при *****, гр. София. Трудовият договор е прекратен на основание чл. 331, ал. 2 КТ, считано от 25.10.2018 г., на която дата страните по делото не спорят, че на ищеца М. е връчена Заповед № Р – 07 – 575/25.10.2018 г. на председателя на *****, ангажирана като доказателство в процеса от ищеца.

Видно от Заявление от И. Б. М. до председателя на ***** вх. № 92-00-641 от 29.10.2018 г. е, че като приложение към него е представена от ищеца за приключване негова трудова книжка серия Т № ***** на същата дата 29.10.2018 г.

Видно от ангажираното от ищеца като писмено доказателство в препис писмо от председателя на ***** до И. М., изх. № 92-00-471 от 04.07.2019 г. и известие за доставяне на последното е, че на 11.07.2019 г. И. М. е получил писмена покана от ответника да се яви в сградата на ***** в /АДРЕС/ в работното време на администрацията, за да получи трудовата си книжка. Видно от ангажираното от ответника доказателство в препис – извлечение от дневника за издаване на трудови книжки стр. 63 е, че трудова книжка № *****/06.04.2010, серия Т № ***** е получена от И. Б. М. на 11.07.2019 г. – в деня на получаване от ищеца на писмената покана за това.

По правилата на чл. 350, ал. 1 КТ при прекратяване на трудовото правоотношение работодателят е длъжен да впише в трудовата книжка данните, свързани с прекратяването и да я предаде незабавно на работника или служителя, като при незаконно задържане на трудовата книжка, работодателят и виновните длъжностни лица, солидарно дължат регламентираното в чл. 226, ал. 2 КТ парично обезщетение.

В Тълкувателно решение № 1 от 2.12.2019 г. на ВКС по т. д. № 1/2019 г., ОСГК е даден отговор на спорните в конкретния казус въпроси и по конкретно: Задължението по чл. 350, ал. 1 КТ на работодателя да предаде незабавно на работника или служителя надлежно оформената трудова книжка при прекратяване на трудовото правоотношение възниква в момента на прекратяване на трудовото правоотношение. Когато трудовата книжка се намира при работодателя, неговото задължение става изискуемо и той изпада в забава от деня на прекратяване на трудовото правоотношение. Когато трудовата книжка се съхранява от работника или служителя, задължението на работодателя по чл. 350, ал. 1 КТ става изискуемо от момента на предоставяне на трудовата книжка за оформянето ѝ. Когато в деня на прекратяване на трудовото правоотношение трудовата книжка не се намира при работодателя, той изпада в забава за изпълнение на задължението по чл. 350, ал. 1 КТ от деня на предоставяне на трудовата книжка за оформянето ѝ, който ден в конкретния казус е 29.10.2018 г. и за да се освободи от последиците на забавата си, той следва да изпълни процедурата по чл. 6, ал. 3 от Наредбата за трудовата книжка и трудовия стаж, като съобщи на работника или служителя с писмо с обратна разписка да се яви, за да получи лично

трудова си книжка, което е реализирано с писмото, връчено на ищеца на 11.07.2019 г., на която дата ищецът се е явил при ответника и е получил трудовата си книжка.

Незаконно задържане на трудовата книжка по смисъла на чл. 226, ал. 2 КТ е налице, когато работникът или служителът е предоставил на работодателя трудовата си книжка за вписване на необходимите данни и работодателят не я е върнал незабавно. За работодателя възниква задължение да заплати обезщетение по чл. 226, ал. 2 и ал. 3, изр. 2 КТ от деня на прекратяване на трудовото правоотношение, когато трудовата книжка се намира при него, респ. от деня на предоставяне на трудовата книжка за оформянето ѝ, когато тя се съхранява от работника или служителя, какъвто е конкретния казус. Обезщетението се дължи до предаването на трудовата книжка, съответно до изпълнение на процедурата по чл. 6, ал. 3 от Наредбата за трудовата книжка и трудовия стаж. Обстоятелството, че ответникът е канил ищеца по телефона да си получи трудовата книжка, е ирелевантно за казуса, предвид императивните изисквания на чл. 6, ал. 3, изречение 1 от Наредбата за трудовата книжка и трудовия стаж за писмена форма на поканата.

Предвид горното, настоящият съдебен състав намира за доказан по основание предявения иск с правно основание чл. 226, ал. 2 КТ за процесния период от 29.10.2018 г. до 11.07.2019 г.

Размерът на паричното обезщетение, дължимо от работодателя, в случай на незаконно задържане на трудовата книжка, е законоустановен – чл. 226, ал. 3, изречение 2 КТ и се съизмерява с брутното трудово възнаграждение, регламентирано в чл. 228, ал. 1 КТ за времето на незаконното задържане.

При това положение, тъй като се установи по несъмнен начин факта на задържане от страна на ответника на актуалната трудова книжка на ищеца И. М. № ****, издадена на 06.04.2010 г. от Национална агенция за приходите, серия Т № **** в периода от 29.10.2018 г. до 11.07.2019 г. и като има предвид нормата на чл. 226, ал. 3, изречение 2 КТ, съдът намира, че не следва и не може да вменява на ищеца установяването на други претърпени вреди, освен обстоятелството какъв е размера на последното получено от него брутно трудово възнаграждение за пълен отработен месец преди уволнението.

Видно от издадената от ответника по искане на ищеца Служебна бележка № Р-08-254/21.03.2022 г. и извлечение – стр. 71 от ведомост за заплати за месец септември 2018 г. на **** е, че И. Б. М. е получил за пълен отработен месец 09.2018 г. – за 18 работни отработени дни брутно трудово възнаграждение в размер на 5850 лв., която сума съобразно чл. 228, ал. 1 КТ следва да послужи като база за определяне на паричното обезщетение по чл. 226, ал. 3, изречение 2 КТ.

При това положение съдът приема, че претърпените от ищеца вреди от незаконното задържане на трудовата му книжка от ответника в периода след

прекратяване на трудовото правоотношение от 29.10.2018 г. до 11.07.2019 г. се съизмеряват месечно с паричната сума от 5850 лв., като за периода на задържане претърпените имуществени вреди, съобразно чл. 226, ал. 3, изречение 2 КТ, вр. чл. 228, ал. 1 КТ, възлизат на 49400 лв. (5850 x 8 месеца от 29.10.2018 г. до 29.06.2019 г. = 46800 лв. + 2600 лв. за 8 работни дни в периода от 01.07.2019 г. до 11.07.2019 г.).

Като има предвид изложеното и с оглед диспозитивното начало в гражданския процес – чл. 6, ал. 2 ГПК, настоящият съдебен състав намира, че искът с правно основание чл. 226, ал. 2 КТ за заплащане на имуществени вреди, произтичащи от незаконно задържане на трудовата книжка на ищеца И. М. № ****, издадена на 06.04.2010 г., серия Т № ****, е основателен за периода от 29.10.2018 г. до 11.07.2019 г. и доказан по размер за цялата претендирана сума от 49399 лв. и като такъв следва да бъде уважен със законните последици. Ответникът ***** следва да бъде осъден да заплати на И. Б. М. сумата от 49399 лв. – парично обезщетение за претърпени имуществени вреди от незаконно задържане на трудова книжка № ****, издадена на 06.04.2010 г., серия Т № ****, в периода от 29.10.2018 г. до 11.07.2019 г., на основание чл. 226, ал. 2 КТ, ведно със законната лихва върху тази сума, считано от датата на предявяване на исковата молба – 07.10.2021 г. до окончателното ѝ плащане.

Ищецът претендира присъждане на направените по делото разноски.

При този изход на спора, ответникът следва да понесе направените от ищеца разноски по делото, на основание чл. 78, ал. 1 ГПК.

Ищецът е направил разноски по делото за възнаграждение на един адвокат в размер на 1800 лв., които следва да му бъдат присъдени, на основание чл. 78, ал. 1 ГПК. Последната сума, преценена по реда на чл. 78, ал. 5 ГПК, вр. чл. 7, ал. 2, т. 4 от НАРЕДБА № 1 от 09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения в редакцията от ДВ бр. 68 от 31.07.2020 г., действала към датата на сключване на Договора за правна защита и съдействие – 30.11.2021 г. (лист 27 от делото) е под установения в последната норма минимум – 2011.97 лв., съответно сумата от 1800 лв. не представлява прекомерно адвокатско възнаграждение, с оглед фактическата и правна сложност на делото и цената на предявения иск, а възражението на ответника, заявено на основание чл. 78, ал. 5 ГПК се явява неоснователно.

Предвид изхода на делото и на основание чл. 78, ал. 6 ГПК във връзка с чл. 71, ал. 1 ГПК; чл. 1 от Тарифа за държавните такси, които се събират от съдилищата по ГПК и чл. 77 ГПК, ответникът ***** следва да бъде осъден да заплати по сметка на Софийски районен съд държавна такса в размер на 1975.96 лв.

Мотивиран от гореизложеното, Софийския районен съд, 123 състав,

РЕШИ:

ОСЪЖДА ***** със седалище и адрес на управление /АДРЕС/ **ДА ЗАПЛАТИ** на И. Б. М. с ЕГН ***** с адрес ***** **сумата от 49399 лв.** – парично обезщетение за претърпени имуществени вреди от незаконно задържане на трудова книжка № ****, издадена на 06.04.2010 г., серия Т № ****, в периода от 29.10.2018 г. до 11.07.2019 г., на основание чл. 226, ал. 2 КТ, ведно със законната лихва върху тази сума, считано от 07.10.2021 г. до окончателното ѝ плащане, както и **сумата от 1800 лв.** – направени по делото разноски за възнаграждение на един адвокат, на основание чл. 78, ал. 1 ГПК.

ОСЪЖДА ***** със седалище и адрес на управление /АДРЕС/ **ДА ЗАПЛАТИ** по сметка на Софийски районен съд **сумата от 1975.96 лв.** – дължима държавна такса, на основание чл. 78, ал. 6 ГПК във връзка с чл. 71, ал. 1 ГПК; чл. 1 от Тарифа за държавните такси, които се събират от съдилищата по ГПК и чл. 77 ГПК.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с въззивна жалба пред **СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД в ДВУСЕДМИЧЕН СРОК**, считано от датата на връчването му на страните, на основание чл. 259, ал. 1 ГПК.

Съдия при Софийски районен съд: _____